

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8	August 1988	24. årg.
-------	-------------	----------

Frelst av nåde – ved tro alene – uten gjerninger

Det er troen, og troen alene, som eier alt dette i vår herre Jesus. Til stedfortrederen, som frelser oss og gjenoppretter vårt fall i Adam, passer *alene troen*. Troen er det som favner Jesus og all velsignelse i ham. Ved troen alene kommer syndenes forlatelse til det evige liv: «Den som tror på Sønnen, *har* evig liv.» (Johs. 3,36.) Den som tror, har alt. Den som ikke tror, har ingenting.

Hva er da troen?

Da Gud skapte Adam, ga han troen det vesen at den skulle utelukke synden. Slik var troen *før* fallet. Slik er også troen *etter* fallet. Troen skulle i Adams liv utelukke synden, derved at han grep Ordet. Så må òg en synders tro utelukke synden, derved at han griper det evige Ord, Guds Sønn, Jesus.

Hvordan en synders tro kan utrette slike ting er klart av Guds ord. For det første er der ingen

levende og sann tro til Herren uten at den i seg selv har sorgen, bedrøvelsen, angeren, ja *fordømmelsen over seg selv*. Dette kaller apostelen å bli eller å være korsfestet med Kristus. (Rom. 6. Gal. 2.) Han kaller det også å bli begravd med Kristus. (Rom. 6. Kol. 2.) Han kaller det også å være død under loven. (Rom. 7. Gal. 2.) – Gud har jo dømt og fordømt all synd; og han hater den, og brenner av nidkjærhet mot den. Han hater den slik at han for å få den bort måtte sende sin Sønn i syndig kjøds lignelse for syndens skyld, og fordømme all synd i Jesus. (Rom. 8,3.) *Derfor er det umulig at Guds Ånd kan virke noen tro i en synders hjerte uten å gi loven og den Hellige Ånd bifall i våre hjerter, idet han fordømmer synden.* – Og just dette bifall i troen, at også troen må fordømme all synd, og gi Gud rett, fordømme seg selv, og

erkjenne at Gud har rett til å forkaste en bort fra sitt åsyn for syndens skyld – *just dette bifall er det som betyr at troen utelukker synden.*

Nå kan visstnok ikke troen utelukke synden av *vår natur*, så at vårt vesen dermed blir rent i seg selv.* Og heller ikke er det denne dømmende og straffende side ved troen som frelser oss. *For ennå er intet menneske blitt frelst ved å høre sin hjertedom og ved å høre lovens dom.* Enda er intet menneske blitt frelst ved sin anger, sorg og bedrøvelse. For dersom en slik sorg, fortvilelse og selvfordømmelse var til frelse, da måtte denne tro i loven ha makt til å gjøre oss rene i oss selv. Her skal vi derfor skjønne at når vi sier at troen utelukker synden, så menes dermed at troen *slipper synden*, at troen slipper seg selv, at troen bryter med seg selv, oppgir seg selv, at den fordømmer seg selv og sitt eget naturlige vesen – *fordi Gud gjør dette først i loven og Ordet.*

En kunne nå spørre om dette virkelig er *tro*? Vi sier jo her at denne sorg, anger og selvfordømmelse *ikke frelser* et menneske, og atter sier vi at troen *frelser*. – Er

* Før Adam falt, hadde Gud gitt troen makt i seg selv til å lukke synden ute av naturen, men *etter* fallet kunne ikke troen ha slik kraft, fordi Gud ikke ville at troen i seg selv skulle være frelsesgrunn, men alene troens *gjenstand* d.e. Jesus.

det da ikke meget mer slik at vi føler og kjenner synden utenom troen, og at troen egentlig bare er tro på Jesus? Har troen to gjenstander? En gjenstand som ikke frelser og en gjenstand som frelser?

Nei, troen har bare én gjenstand, det er Jesus. Men før et menneske kan komme til å få troen på Jesus, må Gud bryte ned i oss *troen på oss selv*. Og det gjør han idet han fører oss inn under loven og Jesu forbilde, lar oss slite oss ut med å frelse oss selv, med å forbedre oss, med å forandre og forvandle oss, med å tilegne oss et nytt sinn, med å ligne Jesus osv. Og gjennom dette slit med selvforløsning fører han oss frem til det punkt der vi kan og skal *gi loven og Ordet* rett, nemlig at vi er fordømte og fortapte, har en tilstoppet munn, og kan ingenting. Og denne erkjennelse i det innvortes menneske, det er intet annet enn at vi på den ene side oppgir troen på oss selv og på den annen side *tror lovens dom* over oss. – Og at dette er en tro til loven og Guds ord er klart. For vi mennesker kan visselig erkjenne mange synder, feil og brøst ved vår naturlige samvittighet og moralerkjennelse. *Men det er umulig for oss av naturen å erkjenne at vi er døde, fortapte og fordømte.* En slik erkjennelse kommer alene *av Guds ord*, ved loven, ved å tro og bifalle Guds dom over

oss, ved å tro at han vet bedre enn vi selv hva det er i veien med oss. For ennå har aldri et menneske erkjent sitt forderv og sin fortapthet til bunns. Den kjenner alene Gud. Men han virker i oss en anelse og en begynnende erkjennelse av det, idet han overbeviser oss gjennom loven om det.

Så hører det vel med til troens vesen at den tror Guds dom over oss som fordømte og fortapte mennesker. Men dette er en *tro i loven*, og derfor kan den umulig frelse oss – den frelser oss ikke om vi så natt og dag gråt over vår fortapthet, natt og dag bekjente våre synder for ham, natt og dag ba til ham.

Det er den annen side av troen

som frelser, nemlig *troen i evangeliet*, troen på Jesus, troen på stedfortrederen. Og straks der er bare en gnist av tillit og fortrøstning til ham, bare en hjertets minste henvendelse til ham i denne nød, så er frelsen der, så er syndenes forlatelse der, så er rettferdigheten der. For Gud har innsatt ham til en gjenoppretter og frelser – for at de som tror på ham ikke skal bli til skamme.

Og da utelukkes synden for alvor. For da utelukker Gud den. Og hva Gud gjør, det er ordentlig gjort.

Så er da saken denne: når synderen bøyer seg *for loven* og ser og tror i hjertet at han er fordømt og fortapt, da slipper synderen sin synd for Gud, holder ikke lenger på den, unnskylder den ikke lenger, bortforklarer den ikke mer; og straks han i denne nød vender seg til Jesus, hører og *tror evangeliet*, da tar Gud hånd om synden, forlater den for Sønnens skyld, kaster den i nådehavets dyp og lar den aldri i evighet komme opp derfra igjen, river enhver erindring om våre synder ut av sitt eget hjerte, kommer dem ikke i hu, byr dem ved sitt Ord å fare bort. – Ikke som om han tok syndigheten ut av vår natur og ut av vårt vesen. Nei, men slik at han tar våre synder bort fra sitt åsyn, skjuler dem, tar dem ut av

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 04-43 36 85

Kass. Margrete Bø,

Vistnesvn., 4070 RANDABERG

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

sitt hjerte, regner ikke lenger med dem, anser dem utslettet.

Og således er det sannhet at hvor en levende tro kommer sammen med Jesus, med stedfortrederen, med Guds evangelium – der utelukkes synden, der blir den borte, fordi Gud byr den å forsvinne, fordi Gud taler et ord til seg selv og til synderen, og sier: «Dine synder er deg forlatt.» – «Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke, og dine synder kommer jeg ikke i hu.»

Og så er alle Adams synder borte. Så står synderen for Gud som om hverken han eller Adam skulle ha syndet, som om både

Adam og synderen var rene og rettferdige som *før fallet*. Alene ved tro – uten en eneste gjerning. Alene av Guds nåde – for Jesu skyld, i stedfortrederens navn.*

* Så har atter Gud funnet sitt samliv med en *fullkommen* skapning, d.e. med et menneske der står ren og rettferdig, hellig og fullkommen i en *stedfortreder*. Så fikk *synderen* vel komme til frelse ganske og aldeles *slik som han er*, og dog tillike er han ved sin inngang hos Gud gjort *fullkommen*. Slik forener Gud *nåden* med sine evige tanker om samlivet.

(Fra *Rettferdiggjort av tro*)

(Forts. neste nr.)

Barnekårets ånd

Vi har tidlegare skreve litt om lovløysa si ånd som er mykje verk-sam i dag, både i det vanlege verdslege liv og i det kristne liv og livsyn. Vi har og vore inne på lovgjernings-ånda, den som alle menneske trur skal vera den som fører til frelse og liv, like til lova når til sjølv hjarta. Erkjenninga vaknar så øyra høyrer, auga ser og hjarta let seg omvenda og fødst på ny.

Her kjem barnekåret si ånd inn og får del i det som står skreve: «Det var då ikkje ei trældomsånd de fekk, så de atter skulde reddast, nei de fekk ei barnekårsånd som

gjer at me ropar: Abba, Fader. Anden sjølv vitnar med vår ånd at me er Guds barn. Rom. 8.15.16. Det er vel ein Nikodemus og i dag som spør: «Korleis skal dette gå til?» Er det ikkje nok med at eg vil vera eit Guds barn? Eg bekjenner mi synd so langt eg ser, ber om nåde og tilgjeving. Det står skreve om Kornelius, han var ein gudleg mann, han ottast Gud, både han og heile hans hus, mange sælebotsgåver gav han åt folket, og bad allstødt til Gud. Apg. 19.2. Å, den som kunne vore so god, tenkjer du, for det er her det sviktar. Bøna, gåve-

ne, og guds frykta i heim og hjarta. Det er aldri gjeve eit Adams barn å oppfylla alt dette utan synd. Nei, ein kan bare ropa: Urein, urein.

Vi talar ikkje vondt om Guds frykt, bøn og gåver. Nei, på ingen måte! For alt dette er visst mangelvare i vårt velferdssamfunn, men til fred, frelsa og evigt liv, må det noko anna til. Det må blod til, det må eit fullkome, heilagt og reint liv til. Eit liv som er i pakt med Guds heilage vilje i lova sitt ord. Kven kan visa til det? Høyr; bare ein: Men då tidi var fullkomen, sende Gud son sin, fødd av ei kvinna, fødd under lova, so han skulle kjøpa dei frie som var under lova, so me skulle få barneretten. Og av di de er søner, har Gud sendt inn i hjarto våre sin Sons Ande som roper, Abba, Fader. Gal. 4.4-6. Og mest alt vert etter lovi rensa med blod, og utan at blod vert utrent, fær ingen forlating. Heb. 9.22. Men han har bore fram eit einaste offer for synder og hev so for alltid sett seg ved Guds høgre hand. – For med eit einaste offer hev han for alltid gjort dei fullkomne som vert helga. Heb. 10.12-14. Det var ordet om dette blod, og dette liv som Guds son gav oss til barnerett, som også gir oss barnekårs anda.

Det var denne bodskap som gav Kornelius den Heilage Ande. Om

han, vitnar alle profetane at kvar den som trur på han, får forlating for syndene sine ved hans namn. Før Peter hadde tala ut, fall den Heilage Ande på alle dei som høyrde talen hans. Ap. 10.43-44. Peter undra seg visst meir over dette en over helbreding av ein vanfør mann som låg ved fagerdøri i templet.

Paulus spør galatarane korleis dei fekk anden. Var det ved gjerningane dei gjorde eller ved å høyra trua forkynt? Det ser ut som han ikkje fekk svar på dette spørsmål, som kom som eit sårt rop frå hans hjarta. De som vil verta rettferdigjorde ved lova, de er skilde frå Kristus, de er falne ut or nåden. Gal. 5.4.

Du som les dette, kjenner du til denne barnekårs anda? Kva tid fekk du den? Korleis verkar den i livet ditt? Har den verka kjærleik til Golgata verket? Virker den glede over at du er frikjøpt frå lova si forbanning, lova som du ikkje kan oppfylla? Eit spørsmål til: Har det verka fråhald frå denne verda si glede og tome jag? (som fjernsyn med alt som øydelegg både Gudstru og livs moral). Har barnekårs ande fått verka tillit til Guds ord? Det tveegga kvasse sverdet som trengjer seg igjennom, til dess det kløyver sjel og ånd, ledmot og merg, og dømer hjartans tanker og råd, for

alt er naken og bært for hans augo som vi har å gjera med. Får gud-sånda råda, då vert det bruk for å stiga fram for nådens kongstol, so vi kan få miskunn og finna nåde til hjelp i rette tid.

Den rette tid for nådestolen er vel når synda er stor og lova sin dødsdom trugar, eller når ein kjenner seg forleten av både Gud og menneske. Velsigna nådens kongstol. Der er kvile, der er fred for mitt arme hjarte. Ja det er nåden som varmar, og liver opp kjærleiken min. Det er og denne ånd som Jesus sa det om: Han skal herleggjera meg, for det er av mitt han tek og lærer dykk. Barnekårs ånda er og pantet på vår arv til hans eignedomsfolks utløyasing, hans herlegdom til lov. Ja, det er mykje å takka for. Tenk om det var noko med oss, eller ved oss, som var pantet og

adgangsteiknet, då var vi ille ute. Takk at det er Andens gåve ved å høyra den glade budskapen frå evangeliet. Budskapen skal verka både tru, ånd og liv.

Det skal alltid halda oss slik at vi har bruk for nåden – evangeliet. Som hjorten støn etter rennande bekker, slik støn mi sjel etter Herren. Sæle dei fattige i ånda! Himmelen er deira. Sæle dei som hungar og tyrstar etter rettferd! Dei skal verta metta, metta ved nådebordet her, og til slutt få heile arven, det evige liv i himlens herlegdom. Då skal synd, naud, tåra og død vera borte for evig. Så arven er større enn ord kan tolka. Gud vere takk for si useielige gåve. Vårt rike er i himmelen, og derifrå ventar vi og Herren Jesus Kristus som frelsar.

Odd Dyrøy

Se, din konge kommer til deg!

Les Luk. 2,21-34

Ja, profeten Sakarias, han ropte ut til folket: *Se, din konge kommer til deg.*

Det er særlig to ting å trekke frem i dette budskapet med tanke på dette å bli frelst. For dette er selve frelsens budskap! Og det er: *Se – og kommer til deg.*

Her er et helt nytt budskap i motsetning til det som den gamle pakt forkynte. I den gamle pakt het det: *Gjør dette, så skal du leve – men nå er det en som forkynner: Se – Det er en som vitner om noe helt bestemt som du skal se på, og det er Den Hellige Ånd, Kristi Ånd (1*

Pet. 1,11).

Og hva er det Han vitner?

Om alt det som *du* må gjøre, bli og være for å kunne regne deg som en kristen? Ja, en kan ofte få inntrykk av det i dag med tanke på den gjengse forkynnelse. Men Han gjør ikke det! Han peker tvertimot bort fra alt dette. Det er jo Han som forkynner gjennom profeten Sakarias: *Se, din konge kommer.*

I teksten vår leser vi: «Og da åtte dager var til ende, og Han skulle omskjæres, blev Han kalt *Jesus*, det navn som engelen hadde nevnt før Han ble unnfanget i mors liv.» (v21) Han ble kalt *Jesus* og Han er det som Hans navn betyr, nemlig *Guds frelse*. Og dette navn hadde englene nevnt *før* Han var unnfanget i mors liv. Her skjedde altså noe som var forutbestemt.

I 2 Tim. 1,9 leser vi: «Han som frelste oss og kalte oss med et hellig kall, ikke etter våre gjerninger, men etter sitt eget forsett og den nåde som er oss gitt i Kristus Jesus fra evige tider». Nei, ikke etter *våre* gjerninger, men den nåde som *er oss gitt* i Kristus Jesus. Og det er altså dette budskapet profeten Sakarias roper ut til folket. Det folket som jevnt og trutt brakte sine offer til alteret og stolte på at *det* var tilstrekkelig. De gjorde jo det som Gud hadde påbudt!

Slik er det visst mange som ten-

ker idag også. Gjør mot andre det du vil at andre skal gjøre mot deg. – Gjør rett og skjel for deg og lev et rett og godt liv så langt som det står til deg, så krever vel ikke Herren mer? Og så står altså profeten frem og forkynner budskapet: *Se, Guds frelse kommer til deg.* – *Se, din frelse kommer.*

Men så skriver også profeten Esaias vet vi: «Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem blev Herrens arm åpenbaret?» (Es. 53,1). Ja, hvem kunne fatte det? Ihvertfall ikke de som trodde på egne ressuser. Hvem fatter det idag? Hvem ser denne Herrens arm som er utrakt til frelse?

Du hører en mengde av disse bønner om hva Gud må gjøre oss til og hjelpe oss til å bli osv. Så vi kan få en grunn å stå på? Du skulle vel ikke trenge å stille deg selv dette spørsmålet?

Men du hvor lite vitnesbyrd, glede og forundring over den grunn som *er lagt*. Til og med så er det ofte slik når du hører vitnesbyrd om Jesus, om frelsen, så er det som et regnestykke som går enkelt opp. $2+2=4$. Men hør hva Per Nordsletten skriver i sangen: «Kan du have meg kjær selv så heslig jeg er, *da er du en forunderlig Gud.*»

Men nå vet vi utifra ordet, at ikke noe menneske kan se Jesus uten Den Hellige Ånd. Men så

lyder også det velsigna budskap at Den Hellige Ånd er utsendt nett-opp til den tjeneste, å herliggjøre *Jesus*.

Nå er det mange idag som taler om det å være drevet av Den Hellige Ånd. Og så tales det i tunger, og så samles de om Åndens *gaver*. Og så gjelder det om å være ledet av Ånden i tjeneste for andre osv. Så blir altså dette som er gitt oss til *virkelig* frihet, brukt til å føre mennesker inn i den største trelldom.

Her står det i vår tekst om en som var drevet av Ånden. Gamle Simeon – *inn i templet – dit Jesus var!* Slik er det med den som er drevet av Ånden, han søker dit hvor Jesus er. For han lever ikke lenger selv, Kristus er livet (Gal. 2,20). I meg er bare synd og død. Det jeg eier av verdi, det er *i Jesus*. Derfor, og slik driver Ånden meg til Jesus.

Han (Ånden) skal herliggjøre *meg*, sa Jesus. (Joh. 16, 14).

Det er en underlig måte Gud har gjort det på. At vi skal bli frelst ved å *se på Ham*. Ja, det er dårskap for hedningene, men ikke for oss som blir frelst, skrev Paulus (1 Kor. 1,18). Derfor *malte* han Kristus som korsfestet for galaternes øyne. For i det ligger frelsen, å *se Ham* som Gud har gitt.

Slik vitner da også gamle Simeon her: «Herre! nu lar du din tjener

fare herfra i fred, etter ditt ord; for mine øyne *har sett* din frelse» (v 29-30).

Se, hva denne mannen som av Ånden var drevet til Jesus også fikk virke for evangeliet. Ennå så har vi dette vitnesbyrd iblant oss. Ennå kommer din konge til deg gjennom hans vitnesbyrd: «– din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbarelse for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel» (v 30b-32). Denne frelse er ifølge ordet for *alle*, men det er såvisst ikke alle som tar imot den. Han er ikke bare satt til oppreisning, men også til fall og et tegn som blir motsagt (v34). På Ham deles menneskeheten i to flokker. Så betydningsfull er denne person som de fleste ikke regner med overhodet. *Gud i kjød!*

Guds ord forkynner: *Alt* i Kristus! *Alt* som er utenfor Ham hører den falne og døende verden til, hvor stort det enn må synes i menneskers øyne.

Tenk på alt det «store» mennesker har gjort. Innsats for medmennesker, barmhjertighetsgjerninger. Skal det gå under? Ja, dersom det ikke er gjort i Kristus så skal det gå under. Her er det mange som støter seg og faller. De kan ikke gi slipp på de store tankene om mennesket og gi Gud rett: «– du har *bare* trettet meg med dine synder, voldt

meg møye med dine misgjeringer».

En kjent professor sa nylig, at mennesker som har levd et meningsfylt liv i tjeneste for andre, som oftest har lettere for å dø. Lettere for å *forsones* seg med døden. Nå skal vi ikke tale nedsettende om det å gjøre godt, for det er såvisst ikke for mye av denslags i verden. Men Guds ord advarer oss imot dette, å gå inn i døden i tro på sine egne gjerninger. Guds ord sier. «Det er menneskenes lodd én gang å dø (det er alle enige i, men fortsettelsen er ikke alle enige om), og derefter *dom*.»

Du kan være sikker på at gamle Simeon hadde gjort mye godt. Folket lå han på *hjertet*. Han var iblant dem som ventet på Israels *trøst*. Og her hører vi han forkynner evangeliet også for hedningene. Men når det er tale om å fare herfra i *fred*, så sier han ikke noe om dette. Men mine øyne har sett *din* frelse, som *du* har beredt for *alle folks* åsyn – også for gamle Simeon, også for deg! Har du ikke sett det? Kanskje du venter på at noe underlig skal skje? En åpenbarelse? Hør du, *det er åpenbart!* Det er det som er saken. Derfor sier ordet: «Se til, brødre, at det ikke i noen av dere er et ondt og vantro hjerte – (Hebr. 3,12). I 1. Joh. 4,9-10 står det: «Ved dette er Guds kjærlighet åpenbart

iblandt oss at Gud har sendt sin Sønn, den enbårne –»

Det står et ord i Salme 112, at det går opp et lys i mørket for de oppriktige. Men den oppriktige får se noe underlig, for den oppriktige, det er den som tar Guds ord til seg. Han får se at han slett ikke er oppriktig. Og det er et stort lys! Men han får også se, at Jesus kom ikke for oppriktige, rettferdige, fromme osv. for det finnes i virkeligheten ingen slike. Men Han kom for ugudelige, syke, syndere. For å frelse dem!

Når et menneske må si om seg selv. Jeg er et syndig menneske og ikke lenger unnskylder sin synd, da har du for deg et oppriktig menneske, som har tatt imot sannheten og *lever i den*.

Ja, det var *Israels trøst* han fikk se Simeon. Noen *annen* trøst har heller ikke Israel, selv om det faktisk er de som hevder det idag.

På dette planet har Gud lagt det, for at ikke noe kjød skal kunne rose seg for Gud. Frelst ved å se på Ham som er hengt opp for oss.

Han som ble hengt opp for oss, Han sitter idag ved Faderens høyre hånd, og er vår talsmann. Han er – Det er ikke slik at Han trer frem for Gud og ber for oss hver gang vi måtte ha falt. Nei, Gud ser *alltid* Hans sår, de sår Han fikk for *vår* synd. Det er dette Guds ord forkyn-

ner og det er i denne tro vi må bli bevart. Om noen synder da *har* vi en talsmann – som *er* en soning – Det er budskapet. Og dette er gitt til alle mennesker. Han er gitt for verden!

Dette lys er ikke gitt for å settes under en skjeppe, og bare hentes frem hver gang det måtte dukke opp noen «verdige», men det er et lys til åpenbarelse for hedningene – og *en herlighet* for ditt folk Israel. Ja, slik er evangeliet for Gud. *En Herlighet!*

Og Gud så på alt det *Han* hadde gjort, og se, det var såre godt! Våger du ikke å tro det? Jesus måtte si til jødene: «Dersom dere ikke tror at «jeg er Ham» da skal dere dø i deres synder». Men en annen skriver siden til Hebreerne: «– men vi er ikke blant dem som unndrar seg til fortapelse, – men som tror til sjelens frelse (Hebr. 10,39).

Døperen Johannes ropte ut til det folket som ville bli frelst ved egne gjerninger: «Ormeyngel, (her ser vi *hvem* som har født dem) hvem har lært dere å fly fra den kommende vrede?» Ja, hvem har lært deg, du som leser dette? Er det Den Hellige Ånd, så har du flydd den samme vei som gamle Simeon. Dit hvor du fikk se Jesus!

Dette budskapet fikk døperen fra Gud: «Du skal gå frem for Herrens

åsyn for å rydde Hans veier, for å lære Hans folk frelse å kjenne *ved deres synders forlatelse*.

Nå har vel også du forsøkt å bli en skikkelig kristen? Men Guds folk har *fått* det, da de fikk Jesus! Mere kristen blir du ikke enn å eie Ham som er oss gitt! *I Ham* har jeg velbehag, det er *Guds vitnesbyrd* (Mt. 3,17).

Du vet, det kan komme tider i en kristens liv, og for noen kommer de rett ofte, da synda som bor i oss liksom trenger frem og tar makta. Det hele blir som et opprørt hav, hvor ingenting vil falle på riktig plass for en. Hvor en flykter ifra *en* fristelse bare for å falle i en annen.

Jeg har måttet tenke i slike stunder: «Skal jeg få lov til å tro det også nå?» Ja, kjenner *du* noen annen vei? Det er vondt for en troende å oppleve slikt, men det er ikke det at du er *mere* syndig enn ellers i slike stunder. Det er bare det, at *nå* ser *du* det som *hele tiden* er der, og som er årsaken til at Jesus måtte gå denne tunge vei til Golgata kors. For å forsone Gud! «Også i livets mørkeste stund, gjelder der oppe nådens forbund.»

Einar Kristoffersen

Å kjenne den treenige Gud

Dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Ham du utsendte, Jesus Kristus, Joh. 17,3.

Vi har vel alle hørt vår konge og kronprins, vår statsminister, våre statsråder osv., men kjenner vi dem som personer? Deres personligheter? Nei, vi kjenner dem ikke som personer. Derimot din ektefelle, din far og din mor, de kjenner du godt. Din ektefelle har du kanskje levd sammen med i 20, 30, ja 50 år. Ja, dem kjenner du best av alle.

Det er av aller største betydning å ha lært og hørt om den treenige Gud, det må vi aldri kaste vrak på. Men er det dermed sagt at vi kjenner hans personlighet og egenskaper? I dag er det et virvar av nye religioner. Fremgangsteologi, herlighetsteologi. Kjenner de Guds ord? Vi bør også stille oss dette spørsmålet: Er det alle biskoper, alle prester, alle generalsekretærer, alle predikanter, kort sagt; er det alle som bærer kristennavnet som kjenner Gud? Jeg tror det ble mange spørsmålstegn. La oss stille dette spørsmålet til vårt eget hjerte også: Kjenner du Jesus, han som er Ordet fra perm til perm i vår Bibel?

I Ap.gj. 18,24 finner vi en veltalende Apollos, han var sterk i skrif-

ten, står det, men han kjente bare Johannes' dåp. Da Priskilla og Akvilas hadde hørt ham, tok de ham til seg og la Guds vei nøyere ut for ham. Siden målbandt han jødene, i det han viste til skriftene at Jesus er Messias.

Du må fødes på ny om du skal se Guds rike, sa Jesus til Nikodemus. Vi kan aldri forstå eller forklare denne nye fødselen, men dette forstår vi: Gud er ikke avhengig av mor for å føde barn av seg. Denne fødselen er av Ånden, står det. Ordet. Ånden. Et nyfødt barn må leve på melk sine første levedager, men etter som det vokser til, tåler det mer og mer av fast føde.

I 1. Kor. 3 sier Paulus at han kunne ikke tale til dem som til åndelige, men bare som til kjødelige, som til småbarn i Kristus. Han ga dem bare melk, de tålte ikke fast føde. Korinterne var kjødelige og vandret på menneskelig vis. Videre sies det i Hebr. 5 fra vers 12 at de etter tiden burde være lærere, men de trengte enda å lære de første grunner i Guds ord. De tålte ikke fast føde. De måtte ha bare melk, da de var ukyndig i rettferds ord. Paulus kunne ikke sende ut kjødelige småbarn som var ukyndige i rettferds ord.

Hvordan er det i vår tid? Jeg bare spør.

Jeg skal kort sitere hva professor Wisløff sa i en bibeltime på Trygghem Folkehøgskole i 1976. Han sa blant annet: I tidligere tider slapp ingen forkynnere inn på bedehuset uten at han var prøvd, og «prøvelsen» var ikke billig heller. Det var en som syntes han hadde fått kall til å forkynne. Han reiste til Stavanger til John Haugvalstad og la fram ærendet sitt. Nei, det tror jeg ikke noe på, sa Haugvalstad, få se hendene dine! Nei, dette er ikke arbeidshender. Men siden du er kommet hit, så får du nå være over natten, da. Litt av en bønne vann. Om morgenen holdt Haugvalstad husandakt. Så sa han til N.N. at han kunne få avslutte med bønn. Han var jo så liten at han knapt turde vise seg. Da det var over, sa Haugvalstad: Jeg tror nok det er en redelig ånd i deg. Nå skal du reise utover Jæren ilag med en eldre forkynner, så skal du avlegge korte vitnesbyrd, du skal ikke høre på de som roser deg for et godt vitnesbyrd, for de bare smigrer.

Det var en liten stakkar som reiste ut, med mye bønn til Gud. Så langt Wisløff.

Å lære å kjenne den treeninge Gud, det må vel være den høyeste lykke og ære et menneske kan finne her på jord! Dette er ikke

mulig, sier mennesketankene. Jo, sier Bibelen. Dere skal søke meg og finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte. Jerem. 29,13.

Den vi bor ilag med, den lærer vi å kjenne. I Joh. 14,23 sier Jesus at han vil bo ilag med oss. Om noen elsker meg, da holder han mitt ord, og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham. La Guds ord bo rikelig iblant dere, sier Paulus.

Peter oppfordrer til å vokse i nåde og kjennskap til Ham. Nåden og kjennskapet hører nøye sammen. Har vi ikke bruk for nåde, da søker vi heller ikke kjennskap. Der som vi lever i og av ordet, da må vi lære Ham å kjenne, og da lærer vi også vår gamle onde natur å kjenne. Ja, da blir uvilkålig nåden vårt dyreste eie. Der synden er stor, blir nåden enda større. Da blir trøsten i ordet levende for vårt åndelige øye, da kjenner vi ham igjen slik som Emmausvandrerne. Sangeren stiller også spørsmålet: «Si, kjenner og du dette navn som stiller all smerte og savn, som gir oss Guds fred gjennom livsdagen lang, og lys over graven engang.»

Dette refrenget hører vi ikke i dag, det er vel for nærgående. For meg er det en påminnelse om noe som er uhyre viktig. Jesus sa engang: *Jeg kjenner mine og kjennes av mine.*

De første grunner i Guds ord? Grunnsannhetene? Det er: Syndefallet, jomfrufødselen, forsoningen, fortapelsens evige gru. På disse sannheter og kjennsgjæringer hviler hele skriften.

Forkaster vi de tre første, får vi bittert erfare den siste. Dette sier

skriften klart og tydelig. Hvor salige er da de som kjenner den treenige Gud. Fader, Sønn og Hellig Ånd. Tre levende personer. Opphavet til hele skapningen.

Erik Lillebostad

NLL's årsmøte 1988

Årsmøte i NLL 1988 ble avholdt på Solborg Folkehøgskole, Stavanger torsdag 21. juli.

Det er i år 25 år siden NLL ble dannet, og selv om det har vært mange stormer så står «huset» fremdeles.

Også i år kunne misjonen glede seg over en ny forkynner som begynner å reise ifra høsten -88: Lars Fossdal Andebu. Forkynner Odd Dyrøy, Tørvikbygd har nå gått av for pensjon, men kommer allikevel til å reise endel med evangeliet så langt som Herren gir nåde til det. Gaveinntektene viste også en god økning, ca 25 %.

Formann R. Opstad stilte spørsmålet: Hvor går veien videre? og leste ifra Salme 32,8: «Jeg vil lære deg og vise deg den vei du skal vandre; jeg vil gi deg råd med mitt øye». Vi er så hjelpeløst avhengige av Herren, og vi må vokte oss for å gå foran Ham. Men vi har fått ordet

i lov og evangelium å gå med, og her hviler det tyngste ansvaret på forkynnerne.

Nyvalgt styremedlem Håvar Fjære oppfordret til forbønn for styret, at de heller må lytte til den anvisning som den Hellige Skrift gir, enn til den vind som blåser over kristenheten idag.

Når det gjelder ytremisjon nevnte han den stadige uro for de unåde folkeslag fordi det er en uro i Farshjerte over de som er *uvitende* om arven. Det ble presisert at NLL er villig til å ta på seg den forpliktelse det er å støtte dem som måtte ha kall til å reise ut. Han leste så fra Es. 43,21: «Det folk jeg har dannet meg, skal forkynne min pris.»

Forkynner Amund Lid understreket i den forbindelse at disse må være slike som *Gud* gir oss. Og Han som gir har også makt til å holde det oppe. Samrå deg ikke med kjød i denne saken, verken med deg selv

eller andre for det er *Herren* vi har med å gjøre.

Innvalgt i styret ble: Karl B. Bø, Randaberg, Reidar Linkjendal, Sannidal og Håvar Fjære, Hedrum. Fra før sto Ragnar Opstad, Nærbø og Ingebrigt Sørfonn, Fitjar.

Varamenn ble Sverre Ånestad, Varhaug og Odd Dyrøy, Tørvikbygd.

Revisorer ble: Torunn Ånestad, Varhaug og Marit Kolnes, Randaberg.

Ny valgnemd ble: Arne O. Skutla-berg, Norheimsund, Einar Kristof-fersen, Kragerø og Arne Johan Hartveit, Varaldsøy.

Navn av å leve – men er død

Tekst: Joh. Åp. 3,1-6

Til menigheten i Sardes

Skulle du som leser dette, være blant dem som regnes for å være en kristen uten å ha liv i Gud, da er det noe som ligger meg på hjertet å få sagt til deg: Du passer godt sammen med Jesus. Vend deg derfor til ham og si: Jeg bekjenner meg som en kristen, men jeg kjenner ikke deg. Jeg regnes for å være en kristen, men jeg vet egentlig ikke hva det vil si å leve sammen med deg. Du sier at jeg skal våkne og huske hva du har sagt. Jeg vil gjøre det nå! – Det er slik du må begynne, nettopp der du er. Da skjer det noe – Jesus kommer til deg!

Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.

Det er ikke noe farlig å erkjenne sannheten om seg selv. Jeg har selv vært i den situasjonen og vet hva jeg snakker om. Det er ikke farlig å måtte si til Gud at det er galt fatt med meg, at jeg nok bekjenner meg som en kristen, men mangler livet. Det er ikke farlig å si dette, for den som slik oppriktig går til Jesus med sin nød, blir levende. Du har knapt fått det sagt før det for alvor går opp for deg at du aldri har forstått Guds ord. Men nå ser du plutselig at Guds ord, som før følte som en byrde og en plage, som du måtte ta deg alvorlig sammen for å gå og høre, det inneholder en skatt, en rikdom – for gjennom dette ordet

kommer Jesus til deg. Du tar imot dette ordet, og da er livet kommet inn i ditt hjerte.

Nå kommer det en advarsel. «Dersom du da ikke våkner, skal jeg komme som en tyv, og du skal ikke vite hva stund jeg kommer over deg». For den som lar seg vekke av Herrens Ånd, er det håp. Men for den som ikke våkner og ikke lar seg vekke ved å ta Herrens ord alvorlig, vil det gå galt. Han skal rammes av dommen før han vet ordet av det. I sin sovende tilstand kan han jo verken registrere eller gjenkjenne det som skjer omkring ham. Derfor kommer dommen som en ubehagelig og grusom overaskelse.

Det er unntakelser

Det er noen få i Sardes som ikke har sølt sine klær. De får et stort løfte. De har ikke latt seg rive med av denne verden, og i motsetning til de fleste i menigheten er de våkne, og de lever. De får være sammen med Jesus og får hvite klær. Jesu rettferdighets klær er deres verdighet. Jesus tenker her på den store skaren som står for tronen. (Joh. Åp. 7,9). De er kledd i lange hvite klær og har palmegrener i hendene. Palmen symboliserer seier. De er nådd fram, og foran ham som sitter på tronen, synger de og bekjenner de: «Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet!»

Der kommer hver eneste som lever med Jesus, til å stå. For den som seirer, skal bli iført hvite klær. Også du og jeg som tror på Jesu, og som daglig lider under kampen mot vår gamle fordervelige menneskenatur, skal en dag oppleve å bli ikledd i slike lange hvite klær. Det betyr at all vår synd er skjult, og vi er kledd i Jesu rettferdighet. Derfor kan vi bestå for Guds ansikt.

«Og jeg vil ikke utslette hans navn av livsens bok». Det er blitt sagt mange merkelige ting om dette med livsens bok. Påstanden om at våre navn blir skrevet der når vi blir døpt eller når vi blir omvendt, er ubibelsk. Guds ord taler ikke slik. Våre navn står i livsens bok fra begynnelsen av. Herren har selv skrevet dem der. Det er årsaken til at vi blir omvendt. Jeg får ikke mitt navn skrevet inn i livsens bok ved omvendelsen, men det står der fra før. Alle mennesker som ikke omvender seg, får sitt navn strøket ut av livsens bok. Herren venter til det ikke lenger er noen mulighet for omvendelse. Han stryker ikke ut noe navn så lenge det er mulighet for at dette menneske skal omvende seg. Først når den siste mulighet er oppbrukt, strykes navnet ut. Det er det Jesu ord her betyr.

Ø. Andersen i Dagen

Reiseruter for forkynnerne i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon 2. halvår 1988

1. Odd Dyrøy. Suldal, Varhaug, Randaberg, Vestfold, Møre og Romsdal, Sannidal og Hardanger.

2. Sven A. Berglund. Møre og Romsdal, Trondheim, Sannidal, Vestfold, Namdal og Randaberg.

3. Einar Kristoffersen. Telemark og A. Agder, Møre og Romsdal, Setesdal, Dalekvam, Stanghelle, Dimmelsvik, Namdal, Stord og Hageberg.

4. Reidar Linkjendal. Sogn, Østfold, Bygland, Fitjar, Bømlo, Møre og

Romsdal.

5. Håvar Fjære. Vestfold, Østfold, Telemark og A. Agder. Ellers til disp.

6. Oddvar Lønnerød. Til disp.

7. Godtfred Nygård. Til disp.

8. Lars Fossdal. Møre og Romsdal, Avaldsnes, Håvik, Tysvær, Sannidal, Vestfold, Hardanger, Randaberg og Jæren.

9. Andreas Bø. Til disp.

10. Amund Lid. Til disp.

Lag plass til de ekte verdiene

...Og deres synder har holdt det gode borte fra dere... (Jer. 5,25)

Dette er en sannhet. Synd stenger for det gode. Synd gjør at du går glipp av rike ting og opplevelser Gud vil gi deg.

Men vi setter det helst på hodet og lar de ikke-kristne få inntrykk av – og bli forsterket i sin tro på, at en taper noe på å bli kristen. Og tilsynelatende kan det jo også se slik ut mange ganger. At en blir født på nytt betyr også at en blir trukket inn i åndskampen på ny måte. Før brydde en seg kanskje ikke

så mye om at en gjorde imot Guds bud. Synd var ikke så alvorlig. Men den nye fødselen åpner dine øyne. Og da blir det kamp.

Men *nå* ser du også med sanne øyne hva som er godt og dårlig. Du har fått et nytt perspektiv over livet. Derfor unner du deg ikke lenger med juggel og falske forhåpninger. Du vil kvitte deg med det, for at de *ekte* verdiene skal få plass i ditt liv.

H.C.H.